decreverant. Ipſum namque Robertum, priuſquam diſcederet Piſis, omni regno, omnique jure, atque privilegio honoris, & dignitatis privans contra ipſum velut rebellem, & proditorem Imperii, extremi ſupplicii ſententiam tulit, ſi quo tempore in manus ejus inciderit, ipſumque hoſtem publicum nunciavit. Urbem quoque Papiam, & Cives ejus hoſtes, ac rebelles Imperii nuncians ſeveram in eos ſententiam in ſcriptis tulit in præſentia ſuorum procerum, & copioſæ multitudinis populi Piſani, pronuncians multa crudeliter contra eos, & inter alia Civitatis muros, murorum Turres, & Portas dirui, ac deſtrui funditus ipſius Civitatis ſumtibus; foſſata quoque & valla in ambitu ipſius Civitatis facta explanari, & impleri. Urbis quoque ſolum aratrum pati, hæc etiam numquam refici abſque Cæſarea licentia ſpeciali. Ipſam quoque Civitatem privilegiis, libertatibus, & immunitatibus ab eo, & anteceſſoribus ejus conceſſis, nec non ſtatutis, aut conſuetudinibus, mero etiam & mixto imperio, omnique juriſdictione privans, pedagia, telonea, gabellas, quoſcumque reditus, ac proventus, & cetera bona ipſius Univerſitatis ſuæ Cameræ confiſcavit. Juriſtas, Advocatos, & Tabelliones ſuis quemque privavit officiis, ac cunctos pronunciavit infames, ac pleroſque quorum nomina inferiùs ſcripta ſunt, ſæviore ſententia damnat, quos feceſſionis, ac rebellionis Principes, & Auctores, nec non læſæ Majeſtatis reos vocans de toto Romano Imperio nulla interpoſita conditione, & abſque ullius remedii termino exbannivit, & diffidavit. Eorum bona, & jura, ac jurium, rerumque quorumlibet actiones, quæ modo aliquo alicui bannitorum competant, annotavit Fiſco. Ipſos quibuslibet privilegiis, ac libertatibus privatos perpetua damnavit infamia, ita quòd inteſtabiles ſemper eſſent, nec ad ullum legitimum actum admitterentur, & ſi quis eorum in manus Imperii devenerit, ſibi extremum furcis ſupplicium inferendum eſſe decrevit. Horum damnatorum nomina ſunt hæc: Comes Philippo de Languſco, Ricardinus Girrardinus de Sparavaria, Albertinus Formagiarius, Fredericus Guillelmus de Sparavaria, Petrus de Nicorbo, Ubertus Salvariſius de Petra, Guizardinus de Inſimbardis, Jacobinus Guizardi Zazii, Marcellus Inſimbardus, Lombardus de Zimpreſſo, Salimbene de Botigeriis, Guillelmus de Caneva-nova, Albore de Coëtia dictus Judex, Joannes Inſimbardus, Jacobinus ejus frater, Roffinus de Strata, Philippinus Beccarius, Curradus Guaſconus, Odoardus Botigiarius, Curradus de S. Michaële, Galvaneus Bruſa-Mantica dictus Judex, Bordinus de Georgiis, Salvus de Cancro, Piccus de Giandulphis, Comeynus Inſimbardus, & fratres, Tadinus, Bregadinus, Jacobinus, Francionus fratres de S. Nazario, Rigatius Petrus de la Vilata, Guidarius de Strata, Nicolinus Toſcanus, Ubertus de Cario, & filii, Simonellus Tritus, Baruellus Buſticoja, & fratres, Guaſparonus de Cario, Ribaldus Canisrubens, Guillelmus Biſcoſſa, Bonifacius de Certo. Multoſque alios condemnavit Italicos eo die, quorum multi criminis expertes erant. Nam, ut fit, ſequentes Curiam ſæpe invidia, aut ſpeciali odio quemque ad libitum authorem rebellionis faciunt, licèt fortè defectione ſuarum urbium doleant. Verùm proceſſum iſtum non magni commodi fuiſſe arbitror, nam quiſque etiam infeſtus infeſtior proſcriptione eſt factus, imò etiam aliam antiquam Imperii cladem ſuſcitatam eſſe creditur.

CAP. LX.

NAm Rex Robertus nunc condemnatus, & publicè nunciatus hoſtis, Gallica Regia ortus Philippo Francorum Regi natione propinquus erat; Amborum nempe proavus idem fuit, de quo una mater duos produxit natos, multùm tamen natura, & moribus varios, humilem ſcilicet ac Catholicum Ludovicum ſola innocentia in Regno tutum, nec non Carolum ſuperbum, qui ferocitate animi reliquos mortales vicit. Attamen reverentia ætatis Gallicum diadema, & omnes patrias dignitates dimiſit fratri, nec inde, velut vulgo creditur, quæſtionem movit. His Ludovico, & Carolo nupſerunt duæ Provincialis Comitis filiæ, quibus paternum jus Provinciæ defectu virilis prolis ceſſit, cùmque ambæ die magni Feſti ſublimes una ſederent ſede, quæ uxor Regis erat ſorori inquit: *Tu cùm non Regina ſis cur æqua ſede mecum ſedes?* Pulſa igitur, & confuſa queſtibus atque ira implet virum, quem reſpondiſſe ferunt: *Nec nos ſemper immunes Regni eramus, cujus Regina & tu coronam feres.* Ea res non modò eum diem feſtum, verùm totam turbavit Europam, nam non longum interea tempus fuit, Carolus iſte Romano Pontifice, velut quod ſui juris erat conferente, Gallico milite armatus terra marique Apulos invaſit fines, & domito, ac Marte perempto Rege Manfredo Frederici Imperatoris filio, quem damnarat Eccleſia, Apuliam, & Siciliam occupavit, deinde adoleſcentulum Regem Conradinum ſecundum ipſius Frederici nepotem aviti regni jura recuperare volentem Marte confuſum, & in fuga multis diebus poſt pugnam captum occîdit feroci ſententia condemnatum. Verùm hic Carolus ſuo tempore, ſuoque ac ſuorum militum crimine, quibus nimiâ licentiâ datâ parum fuerat regnicolarum divitias omnibus modis rapere, quinimo eo regnante in Sicilia pudicitia mulierum minimè tuta fuit, ipſo regno Siciliæ, ac cunctis militibus, quos præſidio regni poſuerat non ſinè miraculo, non modò una die, verùm prope unâ horâ ſpoliatus fuit, quos regnicolæ injuriarum memores cum omni eorum ſemine trucidarunt, Petrum Regem Aragonum in ſuum protectorem, & dominum antea, ut creditur, provocatum in ipſa gerendæ rei hora opportunum habentes. Iſte Petrus Arago tunc magna claſſe armata inferre bellum minitans Saracenis, ut ad inſtantiam Caroli, quod parabatur, ſuſpicantis Romano Pontifici jurisjurandi religione promiſerat, verſùs Siciliam navibus iter tenens in ipſo novitatis puncto Siciliæ Regnum adeptus eſt, quod Carolus nullique ſucceſſores ejus poſtmodum recuperare valuerunt. Imò Fredericus ipſius Petri Aragonis filius ipſum Siciliæ regnum tenet, cujus ſubſidio Imperator nititur Regem Robertum memorati Caroli nepotem Apuliæ Regno pellere. Nec huic Frederico Roberti ſoror nupta pacis validum pignus fuit.

CAP. LXI.

ITaque Philippus Rex Francorum ubi contra Regem Robertum conſanguineum ſuum hujus Imperatoris Henrici, ac Frederici Siciliæ Regis, qui Aragonum ſtirpe natus nulla ſanguinis affinitate placatus numquam remiſit odium in Gallicam gentem ſemel ſumtum, arma terra marique parata eſſe, non modò rumoribus famæ, verumetiam certis nunciis, ac literis intellexit, eoſdem quos olim Ananiam Bonifacio

Pa-